

Het exces in het luisteren

Performativiteit van geluid in theater

PIETER VERSTRAETE

ecceera 108

Performativiteit van geluid in theater?

Dan denk ik meteen aan een magistrale scène in *To You, The Birdie!* (*Phèdre*) uit 2002, van het New Yorkse gezelschap The Wooster Group. Ik herinner me nog helder hoe de illustere Willem Dafoe in de rol van Theseus als krachtpatser traag over de scène schreed en elke pas, spier- of pinkbeweging het geluidseffect van een donderslag veroorzaakte. Als een Grieks, witmarmeren standbeeld dat tot leven kwam, kraakte en barstte hij als het ware door een geluidsmuur. ‘Sonic boom’, maar dan in slow motion. Dafoe’s diep ‘dreunende’ stem rolde door subwoofers de zaal in en prikkelde de trommelvliezen van de toeschouwers gevoelig. Aldus performativiteit: geluid raakt de toeschouwer onoverkomelijk. Het dwingt je tot een reactie, zowel lichamelijk als cognitief. Als theaterteken markeert het vaak, bewust of onbewust, een aanwezigheid van een object of persoon. Maar het doet meer dan dat. Geluid becommentarieert, zoals in het excessieve effect bij de potsierlijke spierbewegingen van Dafoe’s torso. Het werkt affectief op de buikspieren, het middenrif of de viscerale holtes van de buik. We krijgen er sporadisch kippenvol van.

Want we luisteren niet alleen met onze niet-te-sluiten oren, maar met het hele lichaam.

Geluid kreeg in het theater al van kindsbeen performatieve functies toebedeeld. Sterker nog, performativiteit heeft alles met geluid te maken. Bij de oude Grieken weergalmde het stemgeluid doorheen het trechtervormige mondstuk van een weerbarstig masker en zo ontstond het principe van het *persona*: in het doorklinken (*per-sonare*) van een stem in de lege ruimte van de scène ligt de oorsprong van het personage bij monde van de geluidstechniek. Vandaag is die technologie zo geëvolueerd dat het medium of het kanaal helemaal niet meer zichtbaar is, maar het principe is hetzelfde gebleven. Geluid brengt een personage tot leven. Het geeft haar presentie. Het doet de toeschouwer *zien* en geloven dat een personage er daadwerkelijk is, én het typeert haar auditief. Het laat hoorbare sporen na op het misschien wel intiemste orgaan in het menselijke lichaam: het binnenoor. Dat is de performatieve kracht van geluid. Jean-Paul Sartre beschrijft die in zijn *L’Être et le Néant* (1943) wanneer hij het principe van de akoestische blik toevallig uitvindt. Hij vertelt hoe een man helemaal opgaat in zijn blik door een sleutelgat, totdat hij voetstappen hoort in de traphal. Het geluid van die onzichtbare stappen, gevolgd door stilte, heeft het nare effect van een blik in de rug. De akoestische blik van de onzichtbare andere perforereert (en ‘performeert’) de blik van de kijker, die als aan de grond genageld verstomt en zich betrappt voelt in haar kijken.